

opusdei.org

"Utanför Kyrkan skulle Opus Dei falla sönder"

”Kyrkans olika delar behöver varandra. Opus Deis hela värde består i att vara en del av Kyrkan: Utanför Kyrkan skulle Opus Dei falla sönder”. Intervju med prelaten av Opus Dei som publicerades i tidskriften "Alfa y Omega".

2002-03-07

Vilka drag i Josemaría Escrivás personlighet är mest tilltalande idag?

Det stämmer att hundra år efter hans födelse är Josemaría Escrivá en historisk närstående figur som tilltalar i kraft av dess mänskliga och andliga styrka. Vi vet att människor som vandrar sin väg i Kristi fotspår sår frid och glädje, men är samtidigt en stöttesten. Det visar historien tydligt, i synnerhet Kyrkans historia. Varje dag får jag skriftligt eller muntligt besked om att många människor får erfara Guds glädje och frid när de har tagit emot det budskap som Gud vill förmedla till oss genom sina vänner, helgonen, bl.a. den salige Josemaría.

De mest tilltalande dragen? Kanske det att han smittade av sig till miljoner människor glädjen över att vara kristna, att inse att vi är Guds barn. Jag tror att människor, i dessa

tider av ytlig glädje och av smärtsamma depressioner, känner ett behov att bli stärkta av det uppmuntrande leende av den som lever som Kristi lärjunge och tjänar sin nästa.

Vilket väsentligt budskap vill Opus Dei förmedla med detta hundraårsfirande, både på det teologiska och på det praktiska planet?

Den salige Josemaría skrev och betonade ofta att vi ”bör tala om Kristus, inte om oss själva”. Därför hoppas jag att firandet av den salige Josemarías hundraårsminne gör många män och kvinnor medvetna om att Kristus bör ha en central plats i vår personliga livshistoria, genom ett ständigt umgänge med honom i våra dagliga omständigheter, samt också en central plats i vår kollektiva historia, genom freden, rättvisan och förlåtelsen.

Ett folks största katastrof är att frysa ut Jesus Kristus, Han som gav sitt liv för att frälsa oss, som vore han en inkräktare. Hundraårsminnet kommer att lämna efter sig ett utmärkt arv, om det bidrar till att människor återupptäcker den handlingsplan som den salige Josemaría sammanfattade med orden: 'Att lära känna Jesus Kristus, att ge honom till känna, att föra fram honom överallt'.

På handlingsplanet leder det kristna engagemanget för andra människors behov, som den salige Josemaría betonade så mycket, till att många människor startar nya bistånds- och utbildningsprojekt såväl i u-länderna som i marginaliserade områden i i-länderna. Ett exempel är den yrkesskola som nyligen startades i Nigeria för att hjälpa unga människor med snäva utsikter att kunna få ett jobb. Liknande initiativ har igångsatts i flera länder.

Vid den kongress som nyligen ägt rum i Rom har jag med glädje kunnat konstatera hos många män och kvinnor en stor iver att främja nya projekt för att tillmötesgå brådskande behov från Kongo till Colombia, i Asien och i Europa.

Är personalprelaturen definitivt förankrad och accepterad i Kyrkan, på det juridiska och på det pastorala planet?

Opus Dei upprättades som personalprelatur för nästan 20 år sedan. Jag tycker att det är en tillräckligt lång period för att kunna tala om en fast förankring av denna juridiska organisationsform, som har visat sig vara fullständigt lämpad för Opus Deis teologiska och pastorala verklighet.

Från en praktisk synpunkt har Opus Deis upprättande som personalprelatur förbättrat Verkets inlemmande i Kyrkans

själavårdsstruktur både på det universella och på det lokala planet.

Vad skulle den salige Josemaría säga om mänsklighetens främsta problem: terrorism, familjen, bioetik?

Han undvek alltid att tränga på de andra sina åsikter om mänskliga problem, eftersom han hyste stor respekt för de fria val av de människor som, dragna av hans pastorala iver, sökte hans råd. Han ville tala endast om Gud, hans livs stora kärlek. Just därför hade han en särskild förmåga för att upptäcka spåren efter den kristna andas närvaro eller tecken på dess frånvaro i olika historiska skeenden och situationer.

När det gäller dagens stora frågor tycker jag att den salige Josemaría skulle påminna oss i första hand om att bara mörkret återstår för oss om vi bortser från Kristi ljus och att vi

inte kan bli kvitt vår själviskhet utan hjälp av Guds kärlek. Han skulle uppmuntra oss att fundera över människans värdighet mot bakgrunden av att hon är barn till Gud. Han skulle betona behovet av att främja en varaktig fred alla folken emellan samt bygga upp den på rättvisans och solidaritetens starka grund. Han skulle också betona familjens —och dess grund, det outlöstliga äktenskapets— centrala roll för samhället och för Kyrkan.

Han skulle sedan välsigna de lösningar på dessa frågor som varje kristen människa skulle föreslå enligt eget omdöme och i kraft av hennes ansvar som medlem i Kyrkan och som medborgare.

Har kvinnan en större roll nu inom Opus Dei?

Jag skulle säga att både inom och utom. Den salige Josemaría tog sig an detta uppdrag redan från början av

Opus Deis verksamhet med kvinnor, den 14 februari 1930. Grundarens andliga budskap riktades till både män och kvinnor på samma villkor, utan några skillnader alls.

Därför har kvinnorna i Opus Dei alltid haft, och fortsätter att ha, samma ansvarsuppdrag som männen, varken mer eller mindre, med undantag för dem som tillhör prästämbetet, som i Kyrkan, enligt Guds rådslut, är förbehållet endast män. Varje kvinna bör, i och genom sitt vardagliga arbete, försöka prägla sin omgivning med Kristi ljus.

Den kristna kvinnan har idag, utan tvekan, en stor uppmaning framför sig. Det är ett spännande uppdrag, för att varje kvinna kan, om hon vill, spela en avgörande roll i samhällets och Kyrkans liv.

Vilket förhållande har Opus Dei till de nya rörelserna och

föreningarna i Kyrkan, och med ordenslivet?

När jag läser trosbekännelsen älskar jag att betrakta var och en av Kyrkans kännetecknande drag: Hon är en, helig, katolsk och apostolisk. Kyrkan är en till sitt väsen, inte någon sammanslutning av olika delar. Hon är en organism, en kropp, Kristi mystiska kropp, i vilken de olika lemmarna, i sin berikande mångfald, behöver varandra.

Opus Deis hela värde består i att vara en del av Kyrkan. Utanför Kyrkan skulle Opus Dei falla sönder. Därför är varje annat ljus som tänds i Jesu Kristi tjänst något som ligger mig nära, något eget, ett uttryck på Andens initiativ, på iveren att förkunna Kristus.

På det praktiska planet försöker Opus Dei ha ett broderligt förhållande till alla i Kyrkan, och det får också stöd från många människor

i form av bön och kärlek: bara för att nämna ett exempel, idag finns det över 500 kontemplativa kommuniteter som är medarbetare i Opus Dei.

Vilka är Opus Deis främsta apostoliska insatser i Spanien, inom ramen för den nya evangeliseringen?

Som i andra länder, är Opus Deis medlemmarnas största bidrag till evangeliseringen i Spanien, enligt min mening, deras personliga apostoliska insatser, det som var och en gör för att ge Kristus till känna i sin egen omgivning.

Prelaturens roll är att förmedla en andlig kristen utbildning, livsnära snarare än teoretisk eller av tidlös karaktär, som tar hänsyn till vår tids omständigheter och uppmaningar samt till de evangeliseringsprioriteringar som

fastställs av påven och, för varje delkyrka, av mina biskopsbröder.

Sedan bör var och en sträva efter att förkunna detta budskap i sin familj, sin arbetsmiljö, bland sina vänner, i de föreningar han eller hon tillhör. Det blir en stor multipliceringseffekt som inte kan begränsas till de redan talrika insatser av utbildnings- eller social karaktär som finns.

Det riktigt fruktbara är Guds verk i varje hjärta och själ som bestämmer sig för att följa i Kristi fotspår. Jag har ingenting emot att lista ut de apostoliska initiativen, men jag tror att de är redan mycket välkända.

Opus Dei, tro och kultur På vilken grund bör man bygga upp dialogen mellan tro och kultur? Vilket är Opus Deis medlemmars främsta bidrag till evangelisering av kulturen?

Den salige Josemaría beskrev den dialogens grunder i en av sina böcker: 'vida horisonter och en kraftfull fördjupning i det som är ständigt levande i den katolska ortodoxin; en rak och sund - aldrig ytlig - iver efter att förnya de läror som är typiska för det traditionella sättet att tänka, i filosofin och i tolkningen av historien; en noggrann uppmärksamhet gentemot strömningar i samtida vetenskap och tänkande;

och en positiv och öppen attityd inför aktuella förändringar av sociala strukturer och levnadsformer.' (Plogfåran, 428).

Jag har knappast något att tillägga. En tro som inte blir kultur är en död tro, och en kultur utan tro saknar livskraft för människan och samhället.

Vad anser Ni är viktigare, andligheten eller andlighetens sociala dimension?

Det kanske finns en rent privat andlighet som inte speglas ut i sin omgivning, såsom det kan finnas social verksamhet utan någon andlig grund. Kristendomen kan dock inte känna igen sig i något av dessa alternativ.

I Kyrkan har t.o.m. de mest utpräglad kontemplativa livsformer en omedelbar och innehållsrik verkan på andra människor, genom de heligas samfund. På samma sätt är varje social verksamhet alltid genomsyrad av tron, som ser Kristus i den nödlidandes ansikte.

Jag ser ingen motsatsförhållande mellan andlighet och social verksamhet. Man kan betona den ena eller den andra men båda är viktiga, ja, båda behövs. Jesus Kristus tillbringade långa stunder försjunken

i bön, men han ägnade också många år åt arbetet i Nazareth och sedan gick han runt sitt land och predikade, botade sjuka, åt med vänner...och utövade kärleken.

Hur märker man vittnesbördet av de medlemmar i Opus Dei som har en betydande samhällsställning i detta Spanien som lider av en schizofrenisk relation mellan tro och liv, som går skilda vägar?

Jag har lärt mig av den salige Josemaría att betrakta värdet av ett helgjutet liv som en grundsten i det kristna livet. Jag håller med dig i att beteckna skilsmässan mellan tro och liv som ett sjukt tillstånd. Detta är dock inget exklusivt spanskt företeelse. Det är inte alltid så lätt att vara konsekvent med sin tro och därför är det inte förvånande att vi människor är i fara att, i vårt sociala liv, ge efter för maktens, anseendets

eller, helt enkelt, bekvämlighetens frestelser.

Men varje människa, och detta gäller självklart också mig, bör en dag avlägga räkenskap inför Gud om hur hon har använt sina förmågor, om hur hon har ansträngt sig för att utöva och förmedla den kristna tron och kärleken omkring sig.

Jag vet att det finns medlemmar i Opus Dei, kända av allmänheten i Spanien, som uppenbart försöker främja detta kristna synsätt i utövandet av sin verksamhet. Men detta är inte något som bara några få gör. Även de med ett arbete som inte står i rampljuset är kallade att vara ett Kristi surdeg i sin egen omgivning och att från grunden ingjuta den kristna andan i alla mänskliga strukturer.

Denna fantastiska upptäckt, sanningen om att inget arbete är värdelöst om det görs för Kristi skull,

betonades av flera internationellt kända intellektuella vid den kongress som nyligen ägt rum i Rom, om vardagslivets storhet. Denna upptäckt är inte förbehållen några få utvalda. Jag skulle vilja hävda att Gud försöker, sedan århundraden tillbaka, få alla människor och kvinnor att förstå att Han är oss mycket nära.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://opusdei.org/sv-se/article/utanfor-kyrkan-skulle-opus-dei-falla-sonder/> (2026-03-28)